

подкралѣть, като потаи уплашваніето си, отговори тутакъ си и безъ да чуе всичко до край. — Да бѣде Синьоръ Мазаниеле, каквото обичате

Най послѣ, послѣдното испѣваніе отъ Славословіето исчезнѣ отъ скливытъ сводове на храма и всички ся приготвиха да си излѣзатъ, когато рыбарѣть като ся спуслихъ отъ прѣстола си и отвори съсъ сабиѣтъ си пѣтъ въз-іеся на амвонѣтъ на извика на високо — “Стой, милый ми народе, да земешъ прошки отъ прѣдводителя си.”

Послѣ въ дългото си сказаніе, неописанно безсвързно, въ което періоди отъ истинно краснорѣчіе ся размѣсяхъ съсъ нечуваны прѣхласванія, и въ което диктаторѣтъ прѣскачаше отъ ангелскѣ умѣренность и самоотверженность до сатаниискѣ гордость, криво-лѣво говори за народѣтъ, за благородныѣ, за царя, за разбойницыѣ, за заслугиѣ си, за даноциѣ, за срѣщнуваніето на двѣ жени, за припадваніето на Маріѣ Аркеѣ, Пузолянкѣтъ, за която го чака, за бъдущето му благополучіе въ домѣтъ му на Амафіо, за нуждиѣ да останѣтъ ображени и др. и др.

— “Тѣй, драгый ми народе,, приложи съ изговоръ на пророкъ и съ важно мановеніе, “послушайте послѣднійтъ съвѣтъ на брата си и задрѣйте орѣжіята си, доклѣ ся върне уставѣтъ подписанъ отъ царя Филиппа.... Този тържественъ обрядъ и клетвата върху евангеліето не сѣ друго, но ухищреніе на прѣдательство; недѣйте върва свѣтъницыѣ, нито бернициѣ, а най вече кметовѣтъ благородници, заклетыѣ ваши неприятели! — Видите ли на кое състояніе мя докарахъ мене? до кѣдѣ достигнахъ азъ поради тѣхъ и за васъ !..... сглоба безъ плѣтъ а само кожа и кокалы съсъ останѣлъ.

И съ тѣзи думы раздра на двѣ свѣтлѣтъ си прѣмѣнахъ и като посочи безмислыѣ си гърды и замършавелыѣ си мышцы.

— *Ето челоуикѣтъ, рече, като на приплесъ на еван-*